

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **BESKYDČAN-sdružení pro obnovu a udržení kvality životního prostředí Moravskoslezských Beskyd**, občanské sdružení, se sídlem Muchovice 393, Ostravice, zastoupený Mgr. Luděk Šikolou, advokátem se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2006, č. j. 580/470/ENV/006, sp. zn. 000372/A-10, ve věci souhlasu ke stavební činnosti v ochranném pásmu přírodní památky, za účasti osob zúčastněných na řízení: a) **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Čerčanská 12, Praha 4, zastoupené JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M. (C.J.), advokátem se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1, b) **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, c) **Ekologický právní servis**, občanské sdružení, se sídlem Převrátilecká 330, Tábor, a d) **Statutární město Frýdek - Místek**, se sídlem Radniční 1148, Frýdek - Místek, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ad a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2009, č. j. 8 Ca 273/2006 - 76,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2009, č. j. 8 Ca 273/2006 - 76, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení ad a) (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud zrušil rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“) ze dne 28. 7. 2006, č. j. 580/470/ENV/006, sp. zn. 000372/A-10, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a osob zúčastněných na řízení ad b) a c) a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 5. 2006, č. j. MSK 79937/2006, kterým byl udělen stěžovateli souhlas ke stavební činnosti v ochranném pásmu přírodní památky Profil Morávky na k. ú. Staré Město, obec Staré Město, a přírodní památky Kamenec na k. ú. Panské Nové Dvory, město Frýdek – Místek, podle § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), a předchozí souhlas k činnosti vjezd vozidel, vymezené v bližších ochranných podmínkách přírodní památky Profil Morávky na k. ú. Staré Město, obec Staré Město, podle § 44 odst. 2 téhož zákona, při stavbě „Silnice I/48 Frýdek – Místek, obchvat“ za splnění podmínek uvedených v předmětném rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a namítá věcnou nesprávnost napadeného rozsudku, jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Stěžovatel brojí proti rozhodnutí městského soudu, který zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodů nevypořádání se se všemi námitkami žalobce. Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že by se žalovaný řádně nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání žalobce ze dne 6. 6. 2006. Konkrétně se jedná o námitku týkající se tvrzených nedostatků hodnocení zpracovaného Mgr. Janem Losíkem, neboť jeho hodnocení se nezabývalo vlivy na navazující ekosystémy a ani vlivy hluku, znečištěného ovzduší a znečištěné vody v důsledku užívání stavby po jejím dokončení. Nesouhlasí ani s tím, že by nebyla řádně vypořádána námitka o údajném rozporu postupu krajského úřadu s právním názorem žalovaného obsaženým v jeho odvolacím rozhodnutí ze dne 1. 8. 2005. Poslední nevypořádanou námitkou pak měla být námitka, že požadavek na zpracování biologického hodnocení je obsažen rovněž v posouzení zpracovaném RNDr. Věrou Kouteckou a stanovisku Agentury pro ochranu přírody a krajiny ze dne 16. 12. 2005.

Stěžovatel má za to, že se žalovaný první údajně nevypořádanou námitkou zabýval dostatečně a řádně, když ve svém rozhodnutí uvedl, že projektem bude zasažena pouze zcela minimální část dotčené evropsky významné lokality (dále jen „EVL“), a to jak z pohledu celistvosti lokality a vlivů na navazující ekosystémy, tak i z pohledu předpokládaných negativních vlivů projektu do budoucna po jeho dokončení (str. 5 rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2006).

Stěžovatel se rovněž domnívá, že i druhá námitka byla ze strany žalovaného vypořádána řádně. Podle stěžovatele žalovaný v rozhodnutí ze dne 1. 8. 2005 v obecném smyslu konstatoval, že účastníku řízení je nezbytné ve smyslu § 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny uložit zpracování hodnocení podle § 67 téhož zákona. Stěžovatel trvá na tom, že k žádnému rozporu nedošlo, neboť předmětné hodnocení bylo zpracováno. Pro vyloučení pochybností pak žalovaný výslovně uvedl (str. 4 výše uvedeného rozhodnutí), že tímto biologickým hodnocením je hodnocení zpracované Mgr. Janem Losíkem.

Ani poslední zmiňovanou údajně nevypořádanou námitku za takovou stěžovatel nepovažuje. Domnívá se, že vzhledem k výše uvedenému, tj. že žalovaný v rozhodnutí uvedl, že požadované hodnocení bylo provedeno v rámci hodnocení Mgr. Jana Losíka, nebyl povinen se více speciálně vyjadřovat k námitce, že požadavek na provedení předmětného hodnocení obsahovalo také posouzení RNDr. Věry Koutecké a stanovisko Agentury pro ochranu přírody a krajiny.

Ve světle výše uvedeného lze podle stěžovatele konstatovat, že se žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 28. 7. 2006, č. j. 580/470/ENV/006, se všemi vytýkanými námitkami vypořádal řádně.

Stěžovatel dále dodává, že i kdyby tomu tak nebylo, nemohla by taková skutečnost být dostatečným důvodem pro vydání napadeného rozsudku. Kdyby se totiž jednalo o procesní pochybení, čemuž tak nebylo, nemělo by takové pochybení vliv na správnost rozhodnutí žalovaného. Námitky žalobce totiž nesměřovaly k vadám řízení, které by mohly mít vliv na soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy nebo na jeho věcnou správnost.

Dále stěžovatel upozorňuje na to, že právní úprava evropsky významných lokalit v § 45i odst. 8 zákona o ochraně přírody a krajiny, se kterou má být rozhodnutí žalovaného podle žalobce v rozporu, na rozhodnutí nelze aplikovat vzhledem k přechodným ustanovením zákona č. 218/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů. Pokračuje, že i kdyby se na předmětný případ aplikovala, ani potom by žádný rozpor neexistoval vzhledem k dikci předmětného ustanovení, které se z hlediska své působnosti vztahuje pouze na záměry uvedené v § 45h zákona o ochraně přírody a krajiny. Takovým záměrem je pak jen takový záměr, „který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality“. Ve správním řízení bylo totiž prokázáno, že záměr (stavba obchvatu) nebude mít významný (negativní) vliv na předmětnou lokalitu.

Podle stěžovatele je napadený rozsudek městského soudu navíc nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost spatřuje ve skutečnosti, že se městský

soud žádným způsobem nevypořádal s argumenty a námitkami stěžovatele uvedenými v jeho vyjádření k žalobě ze dne 11. 9. 2008. V tomto vyjádření upozorňoval na skutečnost, že vyhláška Okresního národního výboru ve Frýdku – Místku ze dne 27. 2. 1990, určující chráněný přírodní výtvar „Profil Morávky“ a bližší podmínky jeho ochrany (dále jen „vyhláška“), je nezákonná z důvodu jejího vydání věcně nepřislušným orgánem, a proto rozhodnutí žalovaného nemůže být ani teoreticky s touto vyhláškou v rozporu. Navíc však není rozhodnutí žalovaného ani s touto vyhláškou v rozporu.

V poslední stížní námitce stěžovatel uvádí, že žalobce mohl, jakožto ekologické občanské sdružení, svou aktivní žalobní legitimaci ke správní žalobě opírat pouze o § 65 odst. 2 s. ř. s., to znamená, že mohl v žalobě namítat pouze porušení svých procesních práv. Stěžovatel má však za to, že žádné porušení takových práv žalobce nenamítal, a ani k takovému porušení nedošlo. Žalobce totiž v žalobě namítal jen údajnou věcnou nesprávnost rozhodnutí žalovaného, resp. vady týkající se hmotného práva. Stěžovatel proto tvrdí, že žalobce neměl aktivní žalobní legitimaci, a proto měl městský soud žalobu žalobce odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Pro vydání napadeného rozsudku tak chyběly podmínky řízení podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Ve světle výše uvedeného stěžovatel navrhuje, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a zároveň, aby byla žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného odmítnuta.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že hodnocení vlivu stavby na lokality Natura 2000 podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny zpracované Mgr. Janem Losíkem a RNDr. Věrou Kouteckou, postupem podle § 67 téhož zákona a s věcným obsahem podle požadavků § 45i citovaného zákona, včetně stanoviska Agentury pro ochranu přírody a krajiny, byly pro potřeby správního řízení dostatečné a neprokázaly, že v případě stavby „Silnice I/48 Frýdek – Místek, obchvat“ se jedná o významný negativní vliv na soustavu Natura 2000. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že plošná ztráta jasanovo-olšově lužních lesů je v porovnání s jeho celkovou rozlohou v rámci evropské významné lokality zanedbatelná, lze konstatovat, že hodnocený záměr nebude mít významný vliv na předměty ochrany této evropsky významné lokality. Navíc stavba bude mít estakádový charakter a po ukončení stavby a realizaci podmínek rozhodnutí správního orgánu I. stupně bude zajištěna dostatečná prostupnost pro všechny druhy volně žijících živočichů. Vlivy na zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů nejsou součástí hodnocení z toho důvodu, že nejsou předmětem ochrany této lokality, tj. nejsou předmětem hodnocení podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále rovněž podotkl, že v hodnocení Mgr. Jana Losíka bylo uvedeno, že vliv hodnoceného záměru bude spočívat v eventuálních zásazích do koryta řeky během budování mostu, které však nebudou mít trvalý charakter. Provoz stavby bude ovlivňovat tuto evropsky významnou lokalitu tím, že do řeky bude svedena srážková voda z odvodnění mostu a komunikace, v zimním období se budou dostávat do vody zbytky

rozpuštěného posypového materiálu, což by ovšem nemělo mít významný negativní vliv. Z posudku RNDr. Věry Koutecké pak vyplývá, že významnější vliv bude mít chemický posyp v zimním období na okraje porostů. Dále z něj vyplývá, že hluk nemůže ovlivnit stanoviště ve smyslu pojetí Natura 2000. Vyjma vranky obecné není v konkrétním případě žádný živočich předmětem ochrany. Ve fázi provozu – výfukové plyny - zřejmě ovlivní prostředí lesa, ale tento vliv nelze označit za významně negativní. Podmínka č. 14 v rozhodnutí správního orgánu I. stupně se zabývá protihlukovým opatřením. Žalovaný nesouhlasí s názorem, že by řádně nevypořádal námitky žalobce. V této souvislosti upozorňuje na to, že RNDr. Věra Koutecká a Agentura pro ochranu přírody a krajiny byly požádány, aby se ve svých hodnoceních vyjádřily k námitkám odvolatelů (tedy i žalobce), což také udělaly. Agentura pro ochranu přírody a krajiny ve svém hodnocení uvedla, že z hlediska samotného vlivu stavby na obě evropsky významné lokality lze dle jejího názoru udělit souhlas se stavbou v obou evropsky významných lokalitách podle § 45g zákona o ochraně přírody a krajiny za předpokladu, že tato rozhodnutí budou obsahovat podrobně specifikované podmínky zmírňující negativní dopad stavby na předměty ochrany. Tyto podmínky jsou uvedeny v posouzení RNDr. Věry Koutecké zpracovaném podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný závěrem konstatoval, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje 15 podmínek, které vychází z kompenzačních opatření navržených RNDr. Věrou Kouteckou. Ve vztahu k hodnocení zpracovanému Mgr. Stanislavem Mudrou konstatoval, že Mgr. Stanislav Mudra pouze změnil pojem „negativní vliv“ na „významný negativní vliv“, aniž by uvedl, na základě jakých doplňujících šetření či odborné literatury k tomuto závěru dospěl.

Ke kasační stížnosti zaslal své vyjádření rovněž žalobce. Ve svém vyjádření podotkl, že se soud nevypořádal se všemi námitkami, které rovněž nebyly žalovaným vypořádány a mohly způsobit nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Konkrétně namítá, že rovněž námitka týkající se podle jeho názoru chybného procesního postupu při posuzování vlivů záměru na území evropsky významné lokality nebyla žalovaným řádně vypořádána. Má za to, že by bylo z hlediska procesní ekonomie vhodnější se vyjádřit i k dalším nevypořádaným námitkám, aby nebyly předmětem dalšího řízení.

Dále podotýká, že závěr městského soudu ve vztahu k námitkám, které shledal nevypořádanými, a z toho důvodu shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, považuje žalobce za správný. V této souvislosti uvádí, že podklady použité při rozhodování žalovaného neprokazují naplnění podmínek, z nichž lze podle § 45i odst. 8, 9 a případně 10 zákona o ochraně přírody a krajiny povolit předmětný stavební záměr, u něhož nelze podle stanoviska orgánu ochrany přírody podle § 45i odst. 1 téhož zákona vyloučit jeho významný vliv. Podle žalobce žalovaný vycházel především z hodnocení zpracovaného Mgr. Janem Losíkem, které však vykazuje podstatné nedostatky a neřeší posouzení vlivů zcela komplexně (nezabývá se vlivem záměru na navazující ekosystémy, skutečností, že plošná ztráta biotopu způsobí výrazný negativní zásah do celistvosti lokality,

žalobce nesouhlasí s tím, že lokalita bude poškozována pouze v průběhu stavby a poté se ekosystém lehce zacelí – takový závěr nezohledňuje vliv hluku, znečištěného ovzduší a vody v důsledku užívání stavby). Žalobce dále poukazuje na nesprávné a nedostatečné hodnocení dalších podkladů žalovaným, především studie zpracované Mgr. Stanislavem Mudrou, kterou žalovaný bezdůvodně označil za „spornou“. Pokud stěžovatel ve své kasační stížnosti odkazuje na citaci na str. 5 rozhodnutí žalovaného, žalobce tuto citaci neshledává dostatečným vypořádáním výše uvedené námitky, neboť se v této citaci žalovaný vyrovnal pouze s plošným zásahem do chráněné lokality a zcela pomíjí další výše uvedené vlivy. Žalobce má za to, že se žalovaný s těmito námitkami nevypořádal ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47.

K nevypořádané námitce týkající se požadavku zpracování biologického hodnocení žalobce konstatuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 1. 8. 2005 vyjádřil ve smyslu § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), závazný právní názor, že před vydáním nového rozhodnutí je nezbytné provést důkaz formou zpracování biologického hodnocení podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tento požadavek obsahovaly rovněž další podklady rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že toto biologické hodnocení bylo provedeno, což vyplývá z rozhodnutí žalovaného, ve kterém je uvedeno, že tímto biologickým hodnocením je hodnocení zpracované Mgr. Janem Losíkem. S takovým závěrem se žalobce neztotožňuje, neboť hodnocení Mgr. Janem Losíkem je označeno jako hodnocení zpracované podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce má za to, že požadované hodnocení mělo být provedeno procesním postupem podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Skutečnost, že se tak nestalo, považuje za závažnou vadu napadeného rozhodnutí, nicméně touto námitkou se soud více nezabýval. Dále žalobce rozvádí, že předmětné hodnocení Mgr. Jana Losíka podle § 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (hodnocení vlivů na lokality soustavy Natura 2000) nelze ztotožňovat s biologickým hodnocením podle § 67 téhož zákona. Obě tato hodnocení mají jiný smysl, procesní postup jejich provádění, metodiky atd. Pokud stěžovatel ve své kasační stížnosti odkázal na citaci věty ze str. 4 rozhodnutí žalovaného, v níž se žalovaný vyjádřil, že hodnocení vlivu stavby na lokality soustavy Natura 2000 podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny zpracované postupem podle § 67 téhož zákona a s věcným obsahem dle požadavků § 45i citovaného zákona, potom s ohledem na výše uvedené nelze tento závěr považovat za správný, nýbrž nesmyslný. Žalobce tedy trvá na tom, že se žalovaný řádně nevypořádal s námitkou neprovedení požadovaného biologického hodnocení.

Žalobce dále nesouhlasí ani s názorem stěžovatele, že by skutečnost, že se městský soud nevypořádal s jeho argumenty uvedenými ve vyjádření, mohla vyvolat nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu.

Závěrem se žalobce vyjádřil ke stěžovatelově námitce směřující do nesplnění podmínek žalobní legitimace žalobce podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Žalobce je přesvědčen, že lze v judikatuře označit za převažující názor, podle nějž jsou správní soudy oprávněny a povinny přezkoumat rovněž žalobní námitky občanských sdružení, týkající se rozporů napadeného rozhodnutí s hmotným právem, jsou-li zároveň splněny podmínky aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Tento názor žalobce podpořil výčtem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (jednalo se o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 1 As 35/2005, ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. 6 As 37/2006, ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 6 As 48/2006). Navíc má žalobce za to, že povinnost tvrzení o zkrácení svých práv postupem správních orgánů v žalobě splnil, přičemž podotýká, že k právům žalobce jako účastníka správního řízení patří rovněž právo na řádné vypořádání jeho námitek, přičemž je z napadeného rozsudku zcela patrné, že byl právě na tomto právu shledán být zkrácen. Toto své právo navíc dokládá zněním čl. 9 Aarhuské úmluvy.

Na základě výše uvedených skutečností žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Ke kasační stížnosti zaslala své vyjádření rovněž osoba zúčastněná na řízení ad d), tj. statutární město Frýdek – Místek. V daném vyjádření uvedla, že se ztotožňuje s názorem vyjádřeným v kasační stížnosti stěžovatele.

Stěžovatel následně zaslal repliku k vyjádření žalobce ke kasační stížnosti, ve které uvádí, že se žalovaný řádně vypořádal s námitkou žalobce týkající se celistvosti lokality, resp. hodnocení vlivů záměru na lokalitu po jeho dokončení. Žalovaný totiž ve svém rozhodnutí ze dne 28. 7. 2006 uvedl, že realizací stavby bude dotčen trvale 0,9 ha a dočasně 0,6 ha, přičemž zásahem do porostu dřevin dojde k plošnému úbytku údolního luhu cca o 1 % z celé evropsky významné lokality, což nelze hodnotit jako významný negativní vliv. Stěžovatel má za to, že toto tvrzení, že projektem bude trvale, tj. i do budoucna, zasažena pouze zcela minimální část dotčené evropsky významné lokality, je dostatečným řádným vypořádáním námitek žalobce týkající se celistvosti lokality, vlivů na navazující ekosystémy a negativních vlivů projektu do budoucna po jeho dokončení. Ve vztahu k biologickému hodnocení podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny stěžovatel poznamenává, že se žalovaný ve svém rozhodnutí vyjádřil jasně a srozumitelně. Dále zopakoval, že má za to, že námitky a argumenty stěžovatele podrobně vypracované ve vyjádření stěžovatele k žalobě měly být městským soudem v napadeném rozsudku vypořádány a na tom nic nemění skutečnost, že se městský soud nemusí vypořádávat se všemi námitkami, shledá-li, že je nutno rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušit. V daném případě totiž námitky stěžovatele byly způsobilé vyvrátit přípustnost, resp. důvodnost podané žaloby. Závěrem se vyjádřil k aktivní žalobní legitimaci žalobce, přičemž zdůrazňuje, že žalobce nenamítal žádné porušení procesních práv, což jediné by mohlo představovat

způsobilý žalobní bod žalobcovy žaloby. Podle stěžovatele neměl žalobce vůbec aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby. Na podporu tohoto tvrzení poukazuje na nedávné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 As 10/2009 - 58, a ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze kterých nedostatek oprávnění ekologických občanských sdružení uplatňovat hmotněprávní námitky, a to i když mají legitimaci podle § 65 odst. 2 s. ř. s., což není předmětný případ, jednoznačně vyplývá.

Ze správního a soudního spisu je patrné, že dne 29. 7. 2003 podal stěžovatel prostřednictvím společnosti Transconsult s. r. o. žádost o udělení souhlasu ke stavební činnosti v ochranném pásmu přírodní památky „Profil Morávky“ a přírodní památky „Kamenec“, a o udělení výjimky z ochranných podmínek přírodní památky „Profil Morávky“ pro zamýšlenou stavbu „Silnice I/48 Frýdek – Místek, obchvat“, která má předmětná území křížit.

Dne 17. 5. 2006 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č. j. MSK 79937/2006, kterým stěžovateli udělil souhlas ke stavební činnosti v ochranném pásmu přírodní památky Profil Morávky na k. ú. Staré Město, obec Staré Město, a přírodní památky Kamenec na k. ú. Panské Dvory, město Frýdek – Místek, podle § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a předchozí souhlas k činnosti vjezd vozidel, vymezené v bližších ochranných podmínkách přírodní památky Profil Morávky na k. ú. Staré Město, obec Staré Město, podle § 44 odst. 2 téhož zákona, při stavbě „Silnice I/48 Frýdek - Místek, obchvat“ za splnění 15 podmínek uvedených v předmětném rozhodnutí.

Předmětným rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl po té, kdy byla jeho rozhodnutí již třikrát zrušena a vrácena žalovaným v rámci odvolacích řízení. První rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 8. 2004, č. j. ŽPZ/2464/04/PA, bylo žalovaným zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu projednání rozhodnutím ze dne 14. 1. 2005, č. j. 580/730/008/A-20/2005, neboť citované rozhodnutí obsahovalo pouze souhlas se stavbou v ochranném pásmu podle § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, přestože správní řízení bylo zahájeno rovněž ve věci souhlasu se zásahem v přírodní památce Profil Morávky podle § 44 odst. 2 téhož zákona. Nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 3. 2005, č. j. ŽPZ/1346/05/PA, bylo zrušeno a věc opět vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2005, č. j. 580/300/008/A-20/2005, z důvodů absence provedení posouzení vlivů na evropsky významnou lokalitu Niva Morávky a Řeka Ostravice ve smyslu § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Třetí rozhodnutí správního orgánu ze dne 12. 10. 2005, č. j. 16545/2005/ŽPZ/Pál/0007, zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 2. 2006, č. j. 580/707/ENV/06, neboť bylo porušeno procesní právo žalobce, když rozhodnutí bylo vydáno dříve, než uběhla lhůta stanovená správním orgánem I. stupně pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Proti poslednímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 5. 2006 podal žalobce spolu s osobami zúčastněnými na řízení ad b) a c) odvolání. Žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterou spatřoval v rozporu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně s obsahem žádosti se zákonnými podmínkami přípustnosti zásahů do přírodní památky, neboť podle žalobce absentovalo rozhodnutí ve smyslu § 44 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, o jiných zamýšlených činnostech a zásazích žadatele – stěžovatele, vymezených v bližších ochranných podmínkách přírodní památky, než je „vjezd vozidel“. Dále v rozhodnutí spatřoval rozpor zamýšleného zásahu s bližšími ochrannými podmínkami přírodní památky Profil Morávky obsaženými v čl. 2 vyhlášky. Podle žalobce totiž tyto podmínky zcela vylučují uskutečnění zásahů a činností, k nimž vlastně ani ve smyslu výše uvedeného správní orgán I. stupně nedal souhlas. Rovněž spatřoval rozpor zamýšleného zásahu s § 36 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a v souvislosti s tím namítl chybějící výjimku podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny. Shledal také rozpor zamýšleného zásahu s právní úpravou ochrany evropsky významných lokalit. Dále žalobce brojil proti chybějícímu posouzení vlivů záměru na území evropsky významné lokality zákonem stanoveným postupem a chybějícímu podkladu rozhodnutí podle § 45i odst. 8 zákona o ochraně přírody a krajiny. Navíc tvrdil, že z podkladů rozhodnutí nevyplývá naplnění podmínek pro povolení záměru, neboť podle stanoviska vydaného orgánem ochrany přírody vydaného podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vyloučit významný vliv na evropsky významnou lokalitu, přičemž neexistuje podklad, který je za takové situace podle § 45i odst. 8 citovaného zákona nutno pořídit. Podotkl, že z podkladů rozhodnutí a skutečného stavu věci nevyplývalo ani naplnění podmínek pro povolení záměru podle § 45i odst. 9 a 10 citovaného zákona. Závěrem namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť ten si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, nepořídil-li si důkaz zpracováním biologického hodnocení podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny, což mu bylo uloženo rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2005. Posledními námitkami upozorňoval na rozpor zamýšleného zásahu se závaznými limity využití území, obsaženými v platném znění územního plánu VÚC Beskydy, a nepřípustné zneužití účelově vytvořeného podkladu sdělení Krajské hygienické stanice Ostrava.

Žalovaný námitkám odvolatelů nevyhověl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, ve které uplatnil většinu výše uvedených námitek, v nichž navíc reagoval na odůvodnění žalovaného o jejich zamítnutí. Žalobce namítl, že se žalovaný řádně a věcně správně nevypořádal s jeho námitkami. Městský soud dospěl k názoru, že žalovaný skutečně řádně nevypořádal námitku žalobce, která se týkala nedostatku podkladů rozhodnutí, konkrétně tvrzeného nedostatku „Hodnocení“ zpracovaného Mgr. Janem Losíkem, který se ve svém hodnocení vůbec nezabýval vlivy záměru na navazující ekosystémy, nezohlednil skutečnost, že samotné přerušení lesního porostu představuje výrazný negativní zásah do celistvosti předmětné lokality a rovněž neposoudil vliv hluku, znečištěného ovzduší a vody v důsledku užívání

stavby po jejím dokončení, neboť na ni vůbec nereagoval. Stejně tak dospěl k závěru, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce o rozporu postupu správního orgánu I. stupně s právním názorem žalovaného jako odvolacího orgánu vyjádřeným v jeho rozhodnutí ze dne 1. 8. 2005 o nezbytnosti provedení biologického hodnocení podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný navíc nijak nereagoval na námitku žalobce, že požadavek zpracování biologického hodnocení je obsažen také v Posouzení zpracovaném RNDr. Věrou Kouteckou a ve stanovisku Agentury pro ochranu přírody a krajiny. Na základě těchto závěrů shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí městského soudu uplatněnou stěžovatelem v kasační stížnosti a to z toho důvodu, že pokud by zdejší soud dospěl k názoru, že je předmětné rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelné, musel by k takové skutečnosti přihlídnout rovněž z moci úřední, jak je stanoveno v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., ze kterých vyplývá, že Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. Vázanost zdejšího soudu rozsahem kasační stížnosti neplatí ani pro případ, že bylo řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Zdejší soud při přezkumu napadeného rozhodnutí shledal, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný z níže uvedených důvodů, a proto shledal kasační stížnost důvodnou.

Zdejší soud totiž zjistil, že městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu, že se žalovaný řádně nevypořádal se dvěma, resp. třemi dílčími námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K ostatním námitkám žalobce se ovšem vůbec nevyjádřil, ač tak podle zdejšího soudu učinit měl. Podle judikatury zdejšího soudu totiž platí, že obsahuje-li napadené rozhodnutí správního orgánu více oddělitelných námitek, může správní soud vyslovit nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pouze ve vztahu k některým z nich, přičemž jsou-li ostatní otázky (námitky) skutkově či právně oddělitelné, správní soud je vždy přezkoumá, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci. Zdejší soud poznamenává, že k výše uvedenému názoru dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74. Do té doby se judikatura Nejvyššího správního soudu rozcházela v názoru, zda nepřezkoumatelnost rozhodnutí, týká-li se jen části rozhodnutí, a priori vylučuje, aby se orgán, jenž takto vadné rozhodnutí přezkoumává, zabýval i podstatou věci či alespoň některými otázkami týkajícími se podstaty věci. Nicméně výše uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu postavilo na jisto, že přestože „*nepřezkoumatelnost žalobou napadeného správního*

rozhodnutí je nutnou a dostatečnou podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezabývá to krajský soud vedle konstatování této nezákonnosti též povinností vypořádat se s (dalšími) žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, či jeho nicotností, a to v té míře, v jaké to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje. V soudním řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu se totiž může stát, že toto rozhodnutí bude ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám nepřezkoumatelné, ať již pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, avšak ve vztahu k jiným, na prvních z nich relativně nezávislým, požadavkům přezkoumatelnosti vyhoví. Může tomu být nejen tehdy, vztahuje-li se nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí toliko k některému z vícero jeho výroků, ale například i tehdy, je-li odůvodnění jednoho výroku nepřezkoumatelné toliko ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám, výsledek jejichž posouzení sám o sobě neovlivňuje posouzení dalších skutkových či právních otázek, které byly rovněž pro rozhodnutí správního orgánu o věci podstatné“.

Zdejší soud je přesvědčen, že postup městského soudu, který se evidentně zaměřil pouze na dvě, resp. tři nevypořádané námitky a ke zbylým se vůbec nevyjádřil, a to ani ve smyslu jejich případné bezpředmětnosti, by mohl ve vztahu k budoucímu správnímu a soudnímu řízení způsobit situaci, kdy sice žalovaný ve svém novém rozhodnutí vytýkané nevypořádané námitky řádně vypořádá, nicméně ve vztahu k oněm zbylým námitkám zopakuje svůj předchozí názor, neboť městský soud se k nim vůbec nevyjádřil, a tak nepotvrdil ani nevyvrátil jejich opodstatněnost. V takovém případě lze očekávat, že žalobce či jiná osoba zúčastněná na řízení opětovně podá žalobu obsahující tyto zbylé námitky již dříve v žalobě uplatněné, neboť tyto nebyly de facto nikdy soudně přezkoumány, když se k nim městský soud vůbec nevyjádřil, ač tak učinit mohl. Lze tedy konstatovat, že taková situace je z pohledu procesní ekonomie zcela nežádoucí. A právě k takovému závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu, když uvedl, že v rámci správního a soudního řízení má být zajištěno „konečné a dále již nezměnitelné rozhodnutí o věci v přiměřeném čase, bez neúnosně komplikovaného vícenásobného ‚putování‘ věci mezi jednotlivými správními orgány či soudy.“ V předmětném usnesení dále uvedl, že „každý z orgánů, které se otázkou přezkoumatelnosti zabývají, proto má povinnost postupovat tak, aby, je-li to byt i jen ve vztahu k části důvodů přezkoumávaného rozhodnutí možné, se v co největší možné míře zabýval podstatou těchto důvodů. Argumentace, že správní soud ve vztahu ke správnímu orgánu či soud ve vztahu k instanci nižší zde nabrazuje činnost prvního z uvedených, je lichá potud, pokud přezkumný orgán svoji roli plní ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám, kterými se již v potřebné míře zabýval orgán, jehož rozhodnutí se přezkoumává. Jinak řečeno, krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí

nepřezkoumatelné.“ Ve světle uvedeného má zdejší soud za to, že městský soud měl při přezkumu rozhodnutí žalovaného postupovat v intencích citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a měl zvážit, zda žalobní námitky jsou od sebe oddělitelné či nikoli a podle svého závěru pak zbylé námitky posoudit. Městský soud se však ke zbylým námitkám vůbec nevyjádřil.

V této souvislosti zdejší soud zdůrazňuje, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno především tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci, lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude. V případě, že se s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky, navíc v žalobě namítané, zcela bezpředmětnými, pak není nutno se jimi výslovně zabývat. V takovém případě postačí zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné. Zdejší soud má ve světle právě uvedeného za to, že městský soud však své povinnosti vyjádřit se ke zbylým námitkám žalobce nedostál, neboť se k nim nevyjádřil ani ve smyslu jejich bezpředmětnosti. Žalovanému ani žalobci či osobám zúčastněným na řízení tak neposkytl žádné vodítko, jak s těmito ostatními námitkami v dalším řízení naložit, což však učinit měl.

Zdejší soud podotýká, že absence jakékoliv vysvětlení městského soudu, z jakého důvodu se ke zbylým námitkám nevyjádřil, způsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Takový závěr je ostatně v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, v němž bylo uvedeno, že opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Právě k takové situaci došlo i v nyní projednávané věci, kdy městský soud nevypořádal všechny námitky žalobce, resp. se k nim vůbec nevyjádřil, a pouze se zaměřil na dvě z nich, které považoval za nevypořádané, na základě čehož rozhodnutí žalovaného zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost. Ve smyslu právě předestřené je tedy nutno, aby městský soud rozhodnutí žalovaného znovu přezkoumal a při svém rozhodování vycházel ze závěrů zdejšího soudu.

Navíc Nejvyšší správní soud dodává, že je nutno se v novém řízení vyjádřit rovněž k argumentaci stěžovatele jako osoby zúčastněné na řízení, kterou uplatnil ve vyjádření k žalobě a která směřuje do samé podstaty námitek žalobce, neboť tato argumentace by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.

Ve smyslu výše uvedeného se Nejvyšší správní soud dále v rámci tohoto rozhodnutí vyjádřil pouze k těm stížným námitkám stěžovatele, které jsou oddělitelné a způsobilé být, při respektování kasačního principu rozhodování zdejšího soudu, přezkoumány.

Ve smyslu právě předestřené se zdejší soud zabýval druhou námitkou uplatněnou stěžovatelem, která směřovala do nevypořádání se s námitkou o údajném rozporu postupu správního orgánu I. stupně s právním názorem žalovaného obsaženým v jeho rozhodnutí ze dne 1. 8. 2005. Nejvyšší správní soud má v souladu s názorem stěžovatele za to, že není pravdou, že by se s touto námitkou uplatněnou žalobcem v odvolání žalovaný vůbec nevypořádal. Zdejší soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2005 (správní spis č. I. 38) zjistil, že toto rozhodnutí bylo vydáno na základě námítky žalobce, že zamýšlený zásah stavby je v rozporu s právní úpravou ochrany evropsky významných lokalit. Žalovaný proto požádal legislativní odbor Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“) o výklad, zda záměr stavby má být posuzován také v souvislosti s Naturou 2000, když již existuje zpracovaná Dokumentace o hodnocení vlivu ve smyslu zákona č. 244/1992 Sb. a vydané stanovisko MŽP, odboru posuzování vlivů na životní prostředí, a IPPC ze dne 7. 6. 2004. Legislativní odbor jako svou odpověď zaslal, že *„je nutné provést dodatečné posouzení vlivů na dotčené území ve smyslu § 45i“, tj. v souladu s Naturou 2000. Následně žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 1. 8. 2005 uvedl, že předmětný záměr stavby silnice I/48 „si vyžádá kácení lesního porostu v průseku širokém 50m a výstavbu pěti mostních podpěr (...) nelze vyloučit jeho vliv na evropsky významnou lokalitu „Niva Morávky“. V návaznosti na výše uvedené (...) je nezbytné ve smyslu § 45i odst. 3 zákona uložit účastníku řízení zpracovat hodnocení podle § 67 zákona.“ (zákon o ochraně přírody a krajiny). Na základě tohoto rozhodnutí bylo stěžovatelem jako osobou zúčastněnou na řízení dodáno „Hodnocení vlivu stavby na lokality soustavy Natura 2000 dle § 45i zákona 114/1992 Sb.“*

Ve vztahu k předestřenému žalobce v žalobě upozornil, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 1. 8. 2005 uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že není vyloučen vliv na přírodní stanoviště v zájmu Evropských společenství, je nezbytné ve smyslu § 45i odst. 3 zákona uložit účastníku řízení zpracovat hodnocení podle § 67 zákona“ (zákon o ochraně přírody a krajiny). Na základě této věty pak namítal, že žalovaný vyjádřil závazný právní názor, že v dalším řízení je nezbytné provést důkaz formou zpracování biologického hodnocení podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny, který byl správní orgán I. stupně povinen respektovat, nicméně toto biologické hodnocení učiněno nebylo. Tato námitka byla žalobcem uplatněna již v odvolacím řízení. Žalovaný ve vztahu k předmětnému rozhodnutí ze dne 1. 8. 2005 reagoval, když uvedl, že „hodnocení vlivu stavby Silnice I/48 Frýdek – Místek, obchvat na lokality soustavy Natura 2000 podle § 45i zákona, zpracované postupem podle § 67 zákona a s věcným obsahem dle požadavků § 45i zákona zpracoval Mgr. Jan Losík“ (zákon o ochraně přírody a krajiny).*

Nejvyšší správní soud přezkoumal výše uvedenou námitku stěžovatele s ohledem na předchozí řízení a dospěl k názoru, že z obsahu rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2005 vyplývá, že žalovaný tímto rozhodnutím požadoval vypracování hodnocení o posouzení vlivů předmětného záměru na evropsky významné lokality v rámci Natury 2000 podle §45i zákona o ochraně přírody a krajiny, nikoli

biologické hodnocení podle § 67 téhož zákona. Je však nutno podotknout, že věta z předmětného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2005 - „*vzhledem ke skutečnosti, že není vyloučen vliv na přírodní stanoviště v zájmu Evropských společenství, je nezbytné ve smyslu § 45i odst. 3 zákona uložit účastníkovi řízení zpracovat hodnocení podle § 67 zákona*“, je skutečně nepřesná a vytržena z kontextu de facto nesmyslná. Ustanovení § 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny se totiž zabývá pouze tím, že posouzení podle odstavce druhého téhož ustanovení, tj. posouzení Natura 2000, nebo hodnocení podle § 67 téhož zákona, mohou provádět pouze fyzické osoby, které jsou držiteli zvláštní autorizace. Ustanovení § 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny nestanoví žádnou povinnost zpracování hodnocení podle § 67 téhož zákona. Nejvyšší správní soud má proto za to, že zde pravděpodobně došlo k pochybení žalovaného ve formulaci, nicméně z celého obsahu rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2005 je seznatelné, které hodnocení bylo v dalším řízení požadováno, tj. hodnocení vlivů záměru na evropsky významné lokality podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Ze spisu je dále patrné, že toto hodnocení zpracované Mgr. Janem Losíkem s názvem „Hodnocení vlivu stavby na lokality soustavy Natura 2000 dle § 45i zákona 114/1992 Sb.“ bylo stěžovatelem v dalším řízení dodáno. Zdejší soud má proto za to, že námitka žalobce uplatněná v odvolání, že nebylo provedeno biologické hodnocení dle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny, jak bylo požadováno rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2005, byla žalovaným vypořádána, když uvedl, že „*hodnocení vlivu stavby, Silnice I/48 Frýdek – Místek, obchvat'na lokality soustavy Natura 2000 podle § 45i zákona, zpracované postupem podle § 67 zákona a s věcným obsahem dle požadavků § 45i zákona zpracoval Mgr. Jan Losík*“ (zákon o ochraně přírody a krajiny). Nelze tedy souhlasit s tvrzením městského soudu, že se žalovaný vůbec ve svém rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobce o rozporu postupu správního orgánu I. stupně s právním názorem žalovaného vyjádřeným v jeho rozhodnutí ze dne 1. 8. 2005, přestože si je zdejší soud vědom jisté nepřesnosti předmětné věty. Ve smyslu shora uvedeného nesouhlasí se závěrem městského soudu, že by se žalovaný k dané námitce zcela opomněl vyjádřit.

Na tomto místě zdejší soud pro doplnění uvádí, že je nutno striktně rozlišovat mezi hodnocením vlivu záměru podle § 45i a podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny, které nelze zaměňovat. Biologické hodnocení podle § 67 citovaného zákona nemá nic společného s posuzováním vlivů na ptačí oblasti ani evropsky významné lokality (tj. na Naturu 2000). Zařazení § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny v § 45i téhož zákona je zcela nesystémové, a je zde, jak vyplývá z výše uvedeného, pouze pro zavedení institutu zvláštní autorizace pro provádění posouzení podle obou zmiňovaných ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny (k tomu srovnej Miko L. a kol. *Zákon o ochraně přírody a krajiny, komentář*. Praha: C. H. Beck, 2005, str. 221).

Na rozdíl od uvedeného lze s městským soudem souhlasit, že se žalovaný řádně nevypořádal se žalobcovou námitkou týkající se tvrzených nedostatků

„Hodnocení vlivu stavby na lokality soustavy Natura 2000 dle § 45i zákona 114/1992 Sb.“ zpracovaného Mgr. Janem Losíkem.

Poslední stížní námitka, se kterou se zdejší soud vypořádal ve vztahu k výše uvedenému, je námitka brojící proti aktivní legitimaci žalobce v řízení před městským soudem. Soud s touto námitkou nesouhlasí a konstatuje, že aktivní legitimace občanských sdružení, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, se zpravidla odvíjí od § 65 odst. 2 s. ř. s., podle kterého *žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.* K předmětné otázce se již vyjadřoval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Ve svém usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, uvedl, že *„podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvního. Tyto osoby se účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem, např. zájem na ochraně přírody; nejčastějšími zájemníky jsou právě ekologické spolky. Žalobce, jakožto účastník správního řízení, mohl být zkrácen na svých procesních právech. Jeho žalobní legitimaci zakládá právě tvrzení o zkrácení na procesních právech (č. 291/2004 Sb. NSS).“*

Zdejší soud má v souladu se stěžovatelem za to, že žalobce byl povinen tvrdit zkrácení na svých procesních právech. Nejvyšší správní soud dodává, že tvrzené zkrácení na právech musí být zároveň takového charakteru, že v jeho důsledku mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí. Aktivní žalobní legitimace občanských sdružení navíc není dána ve vztahu k jakýmkoli žalobním námitkám, ale pouze k námitkám relevantním z hlediska zájmů hájených daným občanským sdružením (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009 - 251). Na rozdíl od stěžovatele má však zdejší soud za to, že této povinnosti žalobce dostál. Zkrácením na svých procesních právech je totiž nutno rozumět také situaci, kdy se správní orgány řádně nevypořádají s námitkami občanského sdružení v rámci správního řízení. Daný závěr potvrdil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 - 301. Zde konstatoval, že *„procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela ‚holé‘ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem. Městský soud proto správně posuzoval, zda a jak se s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu řízení správní orgány obou stupňů vypořádaly (...).“*

V právě projednávané věci žalobce podal žalobu k městskému soudu a svou argumentaci založil především na tom, že byl zkrácen na svém právu, aby se správní orgán řádně vypořádal s jeho námitkami uplatněnými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž tyto námitky podrobně specifikoval. Podle

názoru Nejvyššího správního soudu proto bylo zcela na místě, že městský soud přistoupil k věcnému projednání žaloby. Zdejší soud zároveň neshledal, že by některý ze žalobních bodů, na jejichž základě městský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, neměl žádnou relevanci z hlediska zájmů hájených žalobcem. Všechny jeho námitky v zásadě směřovaly k ochraně životního prostředí, resp. ochraně přírodní památky Profil Morávka a Kamenec, tj. k ochraně předmětu náplně jeho činnosti jako občanského ekologického sdružení. Proto je nutno námitky žalobce považovat za relevantní. Nejvyšší správní soud stížní námitku brojící proti aktivní žalobní legitimaci žalobce shledal nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí městského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a vady řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení. Zdejší soud upozorňuje, že podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

V novém řízení městský soud v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu